

Cesta

2

2009

KŘESŤANSKÝ ČASOPIS PRO DĚTI

cena 7 Kč

Modlitba	3
Soudcové Izraele 5.	4
Poznáváme Ježíše	6
Zimní hádanky.....	7
Mimozemšťané v žabství 7.....	8
Štěstí.....	11
O zebře, která se nechtěla mýt.....	11
Putujeme s Biblí	13
Soutěž o tři knihy	15
Písnička.....	16

Vydavatel: Ústřední rada Církve československé husitské
 Adresa redakce: Wuchterlova 5, 166 26 Praha 6, tel.: 220 398 107
 Šéfredaktorka: Mgr. Jana Krajčířiková, e-mail: jana.krajcirikova@ccsh.cz
 Tisk: Grafotechna Print s. r. o.
 Distribuce: A.L.L. production s. r. o., Poděbradská 24, 190 00 Praha 9,
 tel.: 234 092 851, e-mail: predplatne@predplatne.cz
 Objednávky a reklamace vyřizujte, prosím, přímo s distributorem.
 Ilustrace: J. Oleš, R. Scott, H. Rokytová a archiv časopisu Cesta
 Registrováno pod číslem MK ČR E 8426 dne 2. 2. 2000

Pane Ježíši, je zimní den.

Venku poletují vločky a já
pozoruji, jak padají na okenní rám.

Každá je jiná.

Jako jsou různí lidé a ty je přesto miluješ.
Prosím, Pane Ježíši, doprovázej mě do školy
a dej, ať mohu prožít tento den s tebou.
Ať ve škole všechno zvládnou a pak budu
moci zase pozorovat vločky a radovat se
z krásného zimního dne, který si mi dal.

Amen

Marcela Šímová

5. Soudce Jiftách

Již osmnáct let Izraelci znovu trpěli nájezdy Amónovců a Pelištejců. Byl to trest za to, že opět zapomněli na svého Boha a místo Hospodinu se klaňali cizím modlám. Tentokrát nepřátelé přešli i řeku Jordán a bojovali proti izraelským kmenům v Gileádu, proti kmenu Judejců, Benjamínovců i proti Efrajimcům. Bylo to stále horší, a tak si Izraelci opět vzpomněli na Hospodina, přiznávali svou vinu a prosili o pomoc.

Bůh se však již skutečně hněval: „Což jsem vás dříve nevysvobodil od Egyptanů, Emorejců, Pelištejců, Amónovců? Vy jste mě však znovu opustili a sloužíte jiným bohům. Jděte si tedy za nimi, ať vás oni vysvobodí!“

Izraelci však naříkali, prosili, ať je Hospodin potrestá, jak chce, ale ať je ještě jednou vysvobodí. Odstranili ze svých domů cizí modly a modlili se jen k Hospodinu. A protože Hospodin je Bůh milosrdný, slitoval se nad nimi znovu.

Lid v Gileádu se rozhodl, že si zvolí za náčelníka toho, kdo zahájí boj proti Amónovcům. Rozhodli se oslovit Jiftácha, udatného bohatýra. Ten žil v zemi Tóru, kde s tlupou lehkomyšlných mužů podnikali výpady. Jeho bratři jej totiž vyhnali z otcovského domu, protože byl nemanželským synem. Teď, když byli v úzkých, však za ním přišli a prosili jej, aby je vedl v boji proti Amónovcům. Jiftách nakonec souhlasil, ovšem jen pod podmínkou, že vydá-li mu skutečně Hospodin Amónovce do rukou, bude pak opravdu gileádským náčelníkem. Gileádští mu to slíbili.

Jiftách pak předstoupil před Hospodina a prosil jej o pomoc. Nejprve se rozhodl s králem Amónovců vyjednávat. Nikdo z nich však nechtěl ustoupit, oba národy si činily na tuto zemi nárok. Nakonec Jiftách prohlásil: „Nechť tedy dnes rozhodne Hospodin jako soudce!“ A složil Bohu slib, že pokud mu vydá Amónovce do rukou, on mu obětuje toho, kdo mu jako první vyjde z jeho domu naproti. Potom se pustili do boje a Hospodinův duch byl s Jiftáchem a Izraelci zvítězili.

Když se však Jiftách vracel domů, vyšla mu s bubínky a tancem naproti jeho jediná dcera. Kromě ní neměl žádné jiné dítě. Byl pro svůj slib velmi nešťastný. Když dcera slyšela, co se stalo, statečně řekla: „Když jsi to slíbil Hospodinu, za to, co pro tebe Hospodin učinil, abys mohl zvítězit nad svými

nepřáteli, musíš ten slib splnit. Dej mi jen dva měsíce čas, odejdu se svými družkami do hor oplakávat své panenství.“

Po uplynutí dvou měsíců se vrátila k otci a on splnil slib, který učinil. V Izraeli se pak stalo zvykem, že izraelské dívky vycházejí rok co rok po čtyři dny v roce opěvovat dceru Jiftácha Gileádského.

Vítězstvím nad Amónovci však spory neskončily. Efrajimci totiž začali Jiftáchovi vyčítat, že je do bitvy nevzal s sebou. On se bránil, že to není pravda, a spor nakonec skončil bojem. Gileáďané zvítězili a ovládli jordánské brody. Když pak se někdo chtěl přebrodit, zkoušeli jej, zda není Efrajimec. Pokud tvrdil, že mezi Efrajimce nepatří, vyzvali jej: „Řekni šibbolet!“ Z toho

jediného slova poznali, zda ten člověk lže nebo ne. Efrajimci totiž nedokázali vyslovit hlásku „š“ na začátku, říkali místo toho „sibbolet“. To je stejné, jako když lidé, kteří nemluví česky, mají problém s naším „ř“. Efrajimce to však stálo život.

Jiftách soudil Izraelce šest let, potom jej na dalších dvacet pět let vystřídali postupně soudcové Ibsán, Elón a Abdón. Jak ovšem asi tušíte, po této době Izraelci znovu začali na Hospodina zapomínat.

Jana Krajčířiková

Část osmá

1. Kdo zradil Ježíše a za kolik?
  2. Kdo byl Filip?
  3. Koho vzkřísil Ježíš?
  4. Kolik chlebů a ryb potřeboval Ježíš, aby nasýtil pět tisíc lidí?
  5. Co volal slepý muž na Ježíše, když chtěl, aby ho uzdravil?
- (Nápověda: smilovat se, 3, 5, 30, Jidáš, Lazar, učedník)*

Část devátá

1. Koho Jan Křtitel pokřtil?
2. Kolik učedníků získal Ježíš?
3. Kým se stal Jan Křtitel?
4. Do jakého města Ježíš chodil za přáteli?
5. Co řekl Ježíš Zacheovi?

(Nápověda: host, Pán Ježíš, králův vězeň, Betánie, 12)

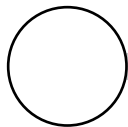

Správné odpovědi najdete na str. 10. Při přípravě seriálu byla kromě Bible použita publikace „Bible v hádankách a odpovědích“.

Marcela Šímová

Výsledky soutěže o ceny z čísla 12/2008:

Zatím nám správné odpovědi do soutěže na téma Stvoření světa přišly od P. Sikorové z Ostravy-Mariánských Hor, které blahopřejeme a posíláme dárek. Ještě nám tu však dva zbývají! Proto s uveřejněním správných odpovědí počkáme až do březnového čísla, do kdy ještě můžete psát a malovat obrázky.

Tohle zvíře nemá nohy,
zato zakroucené rohy.
Kdo si sedne na ně,
sjezdí všechny stráně.

Zima

mu drží hrnec nad ušima,
v očích mu blýská uhlí,
v ruce koště třímá,
nohy mu mrazem ztuhly.
Nemluví, neskáče,
ale když slunko svítí,
je mu do pláče.

Nejvíc prý má
ráda, když je zima.
U těch, co nastydnou se,
je na návštěvě vmžiku.
Lechtá a štípá v nose
a bojí se kapesníku.

Zdeněk Svoboda

Správné odpovědi najdete na str. 10.

7. Představuji své spolubydlící

Paní redaktorka, slečna člověčice, je divizna. Říká se tak přece v lidském světě těm, co se ustavičně diví, že?

„Jaké máte na hladině rybníčku půvabné talířovité listy,“ divila se teď. „Nejsou to, pane spisovateli, mistře, dokonce lekníny?“

Nečekal jsem, až jí odpoví mů člověk, a pověděl jsem jí to sám. Ovšemže jsou to lekníny. A jmenují se tak proto, že se jich my žáby nelekáme. Když náš kámen ve břehu, na kterém sedáme, zahřeje sluníčko tak, že nás pálí do bříska, přehupsnem na list leknínu, takže zespodu se chladíme, shora oteplujeme a je nám žabsky blaze.

Můj člověk ji upozorňoval na zelené špičky, které zdola míří k hladině, a vykládal, že až se vynoří, rozevrou se a budou z nich kalíšky bílých květů. Ale ona si správně všimla mne, jak sedím na leknínovém listu.

„Jé, pane spisovateli, mistře,“ radovala se. „Vždyť vy tu máte i obojživelníka!“

To zas tak docela správně nebylo a pěkně nahlas jsem jí to pověděl.

„Nejen obojživelníka, paní a slečno!“ zpražil jsem ji a celá má odpověď se vešla do jediného dlouhého rekkekekke. „Jsem trojživelník a čtyřživelník, ne-li pětiživelník. Protože mým živlem je nejn voda a zem, ale i lov, obrana před nepřáteli a pozorování všeho kolem. A ovšem i spánek.“

„Žabka,“ unášela se návštěvnice. „Co když je to zakletý princ jako v té pohádce? Kdyby ho nějaká dívka políbila na čelo, odklela by ho.“

„Věděl bych o někom jiném, kdo by si dal takové políbení líbit,“ smál se můj člověk. „A neměl by studenou mokrou kůži. Tenhle žaban je opravdu jen takový kvákal, žádný princ, však jste ho slyšela, jak dovede skřehotat.“

Takovou urážku mého hlasu jsem nemohl snést a hupsnul jsem z leknínového listu do vody. Ale zvědavost mi nedala, abych zůstal pod vodou dlouho. Ne že bychom my žáby byly zvědavé. Jsme bádavé a jelikož jsme žáby, jsme žábavé. Proplul jsem mezi stvoly rákosí, které se správně jmenuje orobinec, vystrčil jsem hlavu a naslouchal, co si můj člověk s paní redaktorkou, slečnou člověčicí, povídá.

„Mám tady i ryby,“ chlubil se a rozkládal: „Samozřejmě nikoli lososovité, jako jsou pstruzi a lipani, protože ty potřebují k životu čistou proudnou vodu, kdežto toto je klidná voda rybníční, mírně přikalená právě od rybníč-

ních vod. Sám jsem nalovil a přesadil do rybníčku milé líny.“

V tom jsem mu musel dát za pravdu. Lín je hezoučká zelená ryba se žlutou tlamičkou, a ryba zdvořilá. Kdykoli se s některým línem pod vodou potkáme, vždy slušně kývne na pozdrav.

„Nezapomeň na karrrásky,“ připomenul jsem svému člověku. Ale zdá se, že zapomněl nebo sdílel obecné mínění, že karásek je ryba méně cenná. Jsou to však mírné rybičky. Podobají se kaprům, ale mají lepší povahu.

„Mám tu i kapry,“ pokračoval můj člověk.

To se tedy měl čím chlubit. Přinesl dva nedorostence, jaké by žádný rybář od vody donést nesměl a musel by je pustit zpět. Ještě že je neměl k jídlu, ale k rozhojnění osádky rybníčku. Nemám je rád. Plují pospolu, vysunovatelnými tlamami se rýpou ve dně a kalí vodu, a když se náhodou potkáme, vyfouknou mi bahno do tváře a ještě hulvátsky zahuhňají: „Uhni, nerybo!“

S ploticemi zas není řeč, protože je to ryba těžká a sama neví, co chce.

Pak je tu velký tloušť. Což o to, je hezký se stříbrnými šupinami, červenými ploutvičkami pod břichem a černě lemovaným ocáskem. Jenže má širokou tlamu a kosý pohled, někdy nevím, co zamýšlí, a radši se před ním mám na pozoru.

„Co s tolika rybami budete dělat, pane spisovateli, mistře?“ žasla paní redaktorka, slečna člověče. „Budete je lovit?“

„Ryby v mém rybníčku jsou doživotně chráněny,“ poučil ji. „Smějí se krmit kousky housky nebo žížalami a my se z nich můžeme radovat.“

Cha, úplně zapomněl, že už mu tady kdosi lovil. To bylo ve dnech, kdy na řece ani ve slepém rameni ryby nebraly. Můj člověk vzal sítku, které se říká čerem, protože když se vnoří do vody, tak ji zčeří. Donesl v kbelíku sta malinkých rybiček, potěru plotiček, snad myslel, že mu vyrostou. Tyhle rybičky mají ve zvyku pořádat těsně pod hladinou dlouhé slavnostní průvody, táhly se jako živé závoje.

Žbluňk! Zářivý červeno modro zelený skvost najednou šplouchl do vody a když se vynořil, držel v zobáku rybkou. Byl to náramně živý skvost jménem ledňáček, vídal jsem ho potom sedat na vrbě hlavatici a číhat na rybky. Ale můj člověk se vůbec nezlobil.

„Kdepak ses tu vzal, kamarádíčku rybářičku?“ usmíval se. „Jakpak jsi tak daleko od řeky můj rybníček našel...?“

Abych pravdu krek, totiž řek, paní redaktorko a slečno člověčice, já jsem ho zase až tak moc neobdivoval. Byl jsem ještě nevelké žábě a ten ledňáček měl pěkně špičatý zoban...

Ladislav Muška
(pokračování příště)

Správné odpovědi ze strany 6:

Osmá část: 1. Jidáš za 30 stříbrných, 2. jeden z dvanácti učedníků, 3. Lazara, 4. 5 chlebů a 3 ryby, 5. Ježíši, smiluj se nade mnou.

Devátá část: 1. Pána Ježíše, 2. 12, 3. královým vězněm, 4. Betánie, 5. Dnes chci být tvým hostem.

Řešení hádanek ze strany 7:

Sáně, sněhulák, rýma.

Dědečku, splňte mi přání.
A co si přeješ, maličká?

Úsměv - chtěla bych vidět kvést.
A z radosti ať spustí se déšť.
A ze snů ať vločky padají.

Ale maličká, copak je to za přání?
To je přeci štěstí, dědečku.

Úsměv nikdy neodkvétá,
radost za teplem neodlétá
a sny má každý - já, ty, máma, táta ...

Radka Váňová

V sousedství žirafí rodinky žily zebry – maminka Emílie, její dcera Julinka a teta Klaudie. Měly se dobře a Julinka byla docela poslušná, i ve škole jí to šlo na výbornou. Problém byl však s večerním mytím.

Jakmile se schylovalo k večeru a maminka začala napouštět vodu do vany, aby se mohla Julinka vykoupat, docházelo pravidelně k následující situaci: Julinka, když viděla, co se chystá, se nenápadně někam ukryla. Maminka i teta ji volaly a jaly se ji hledat.

Jenže Julinka byla mazaná a využívala leckterých tajuplných úkrytů, kam se vešla jen ona sama. Měla náramnou legraci z toho, když slyšela, jak jí prosí a slibují hory doly. Ještě hodnou chvíli svoji maminku vydírala, a když tedy tato slíbila, že jí pořídí vše, čeho si dcerka žádá (a že to nebyla jen tak ledajaká přání), Julinka vylezla.

Mezitím samozřejmě voda ve vaně vystydla a do studené vody se Julince teprve nechtělo. Maminka pak svolila k tomu, aby si Julinka umyla jenom pusinku, ruce, krk a uši a vyčistila si zoubky. To už Julinka nějak odbyla.

Když vyšla Julinka v pyžamku z koupelny, dala své mamince i tetě pusinku a popřála jim oběma dobrou noc. Byla z ní už zase ta roztomilá zebří slečna.

Další den se celá večerní scéna opakovala. Maminka s tetou si myslely, že už znají všechny Julinčiny úkryty, ale to se spletly! Tajným skrýším nějak nebyl konec. Maminka to vždy nakonec vzdala a Julinka zase vyhrála. Tak se to opakovalo celý měsíc!

Nelze se proto divit tomu, že malé zebře začaly tmavnout pruhy, až nešlo téměř rozeznat, které byly původně bílé. Došlo to až tak daleko, že Julinka vůbec nebyla pruhovaná jako ostatní zebry! Když pak jednou přijely na výlet děti ze školy a prohlížely si zebří rodinku, ukazovaly na Julinku a popadaly se za břicha.

Julince to přišlo tak líto, že se šla před posměváčky schovat a rozhodla se, že se začne každý večer koupat, aby se jí vrátila bílá barva.

Od té doby se začala na koupání těšit. Ve vaně se řádně umyla a pak si vyčistila zoubky. Trvalo sice ještě nějakou dobu, než ošklivé špinavé proužky zesvětlaly, ale alespoň dostala Julinka pořádně za vyučenou!

Jana Švýcarová

4. Damašek

Dnes navštívíme krásné orientální město, které je považované za nejstarší trvale osídlené město na světě. Jeho historie je dlouhá už více než čtyři tisíce let. Damašek je hlavním městem Sýrie, pouštní země, která leží v západní Asii na pobřeží Středozemního moře. Kromě pobřežního pásu je kopcovitá krajina vyprahlá a můžete zde narazit na jedovaté kobry.

Damašek je staré aramejské město, tři vesnice v okolí města jsou dodnes posledními baštami aramejštiny, jednoho z původních jazyků Bible (dnes se v Sýrii mluví arabsky). Postupně se zde ovšem vystřídaly i další národy, Asyřané, Babylónci, Peršané, Řekové a Římané. Z doby Římanů také pocházejí staré hradby kolem centra města s mnoha branami, i když většina již není původní. V době Byzantské říše se Damašek stal jedním z center křesťanství. Údajně je zde totiž pohřben Jan Křtitel. Nejskvělejším obdobím v historii Damašku se však stalo až 7. století, kdy bylo město centrem Arabské říše pod vládou Umajjovců. Právě z této doby pochází slavná Umajjovská mešita v srdci města. O sto let později však převzal prapor hlavního města Bagdád a Damašek se stal cílem nájezdníků.

Město je z 90 % islámské, každou chvíli zde narazíte na mešitu, jejichž minarety v noci nádherně zeleně svítí. Jsou zde však i jiné krásné orientální stavby (například Azemův palác) nebo velká a rušná tržiště, kde můžete koupit vše, co vás jen napadne, například i nádherné látky, které dostaly od tohoto města své jméno. Tržištěm se tu říká súky, největší a nejznámější se jmenuje Hammídiya, kde mimo jiné také prodávají výbornou ručně vyráběnou zmrzlinu, prý nejlepší v Sýrii.

Všude je spousta ruchu, i když v létě tu může být až nesnesitelné horko. Na rušných ulicích neustále troubí auta, místní řidiči si s pravidly silničního provozu hlavu příliš nelámou, i když bouraček tu určitě není víc než u nás.

Křesťanská čtvrt (nejvíce místních křesťanů patří k pravoslavné církvi) je situovaná v severovýchodní části historického jádra města, kolem Tomášovy brány (Báb Túma). Má osobitý charakter poněkud odlišný od ostatních čtvrtí.

A co má vlastně Damašek společného s Biblií? Odpověď na tuto otázku najdeme v 9. kapitole Skutků apoštolských, do 25. verše. Možná jste již slyšeli příběh o obrácení Saula – budoucího apoštola Pavla. Nejprve byl

horlivým pronásledovatelem křesťanů a vydal se právě do Damašku, aby je zde mohl zatýkat a přivést je v poutech do Jeruzaléma. Na cestě nedaleko Damašku se však stala podivuhodná věc. Kolem něj zazářilo veliké světlo a uslyšel hlas: „Saule, Saule, proč mne pronásleduješ?“ Byl to Ježíš. Saul při tomto setkání přišel o zrak. Na Ježíšův pokyn odešel do Damašku a čekal. Ježíš za ním poslal muže jménem Ananiáš, který na něj vložil ruce, aby opět viděl a byl naplněn Duchem svatým. Saul se dal hned pokřtít a začal v synagogách kázat, že Ježíš je Syn Boží. Všichni byli touto jeho proměnou překvapeni.

Pokud se vám podaří navštívit Damašek, můžete se podívat do Ananiášovy kaple (Kanisa Hanánija), která se nachází ve sklepě domu mezi Východní a Tomášovou bránou. A ještě jedno místo spojené s apoštolem Pavlem zde můžeme vidět. Jsou to právě již zmíněné římské hradby. Místní křesťané vám moc rádi ukáží místo, kde podle Bible (Sk 9,23-25) učedníci Saula v koši z hradeb spustili, aby mohl uprchnout z města před židy, kteří jej chtěli zabít. Ve dne i v noci hlídali brány, takže jinudy nešlo utéct.

Milé děti,

také je vám někdy tak zima, že byste nejraději odjeli někam, kde je hodně teplo? Dnešní soutěž se však týká místa, kde bylo teplo až příliš – ohnivé pece, do které dal jeden král uvrhnout ty, kteří se nechtěli klanět zlaté modle, protože jediný, koho uctívali, byl Hospodin. Ten je také z rozžhavené pece zachránil (Daniel 3. kapitola). V tajence se dozvíte jméno toho krále i jména tří mužů, které do pece uvrhl. Pošlete nám je nejpozději do poloviny března, abychom tři z vás mohli odměnit knihou!

Řešení získáte tak, že nahradíte čísla písmeny podle následujícího klíče:

9 4 2 14 7 1 3 9 4 12 1 11 13 1 3 11 1 7
8 5 13 1 7 1 2 4 3 - 9 4 6 10

1 = A	8 = M
2 = B	9 = N
3 = D	10 = O
4 = E	11 = R
5 = É	12 = S
6 = G	13 = Š
7 = K	14 = Ú

Blahopřejeme výhercům prosincové soutěže

(tajenka: Bílá nadílka), kterým posíláme knihu:

Stefanie Šatná, Chleby

Eliška Svobodová, Kolín

Nikola Nováková, Řevničov

Kde je lás - ka, tam pře - bý - vá ví - ra, kde je
 ví - ra, tam má mís - to cit, kde je cit, tam lás - ka ne - u -
 mí - rá, tam se štěs - tí cho - dí u - sít - lit.

2. Ve znaveném srdci jiskra doutná,
 zažehni ji, přijde naděje,
 z naděje se rodí nová víra,
 kde je víra, cit i láska je.

3. Lásky cíl je druhé obdarovat,
 lásce cizí pocit je jen brát,
 neudržíš lásku jenom slovy,
 cit a něhu k lásce musíš dát.

4. Život jde podle vyššího řádu,
 nemění se za tisíce let,
 svoji duši svěř do moci Pánu,
 život svůj pak lehce poneseš.

Anna Kojanová